

DRAGONUL ROȘU

T H O M A S
H A R R I S

Traducere din limba engleză

ALFRED NEAGU

ARMADA

Imprint coordonat de Marian COMAN

Coperta: Adnan VASILE

Prepress: Alex CSUKOR

Redactor: Alexandru ENE

Tehnoredactor: Loredana DOBOȘ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRIS, THOMAS

Dragonul roșu / Thomas Harris ; trad. din lb. engleză: Alfred Neagu. - București : Armada, 2025

ISBN 978-606-43-2042-1

I. Neagu, Alfred (trad.)

821.111

Thomas Harris

RED DRAGON

Red Dragon © 1981 by Yazoo Fabrications, Inc.

Copyright © Nemira, 2025

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de tipografia MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2042-1

*„Nu înțelegi decât ceea ce vezi,
și nu vezi decât ceea ce există deja în mintea ta.“*

ALPHONSE BERTILLON

Căci Îndurarea are un suflet omenesc,
Mila, înfățișarea omului o are,
Alcătuirea sfântă din om este Iubirea
Iar Pacea e veșmântul dat stirpei omenеști.¹

WILLIAM BLAKE, „Divina întruchipare“
(*Căntece ale inocenței*)

„Cruzimea are Suflet Omenesc,
Invidia arată un Chip de Om și ea,
Teroarea-i Omeneasca Alcătuire Sfântă,
Neîncrederea, Veșmântul dat stirpei Omenеști.

E-n fier lucrat Veșmântul dat stirpei Omenesc,
Forjă incandescentă, a ei Alcătuire –
Chipul de Om, Cuptor nedesfundat
Iar Omenescul Suflet, Hornul înfometat.²

WILLIAM BLAKE, „O divină întruchipare“³
(*Căntece ale experienței*)

¹ William Blake, *Căntece ale inocenței și ale experienței*, traducere, prefață, comentariu, tabel cronologic Iana Maravis, postfață Mircea Dumitrescu, Editura RAO, București, 2006, p. 76 (n. red.).

² *Ibidem*, p. 216 (n. red.).

³ După moartea lui Blake, acest poem a fost găsit printre încercările de tipărire, alături de plăcile tipografice pentru *Căntece ale experienței*. A apărut numai în ediții postume.

CUVÂNT ÎNAINTEA UNUI INTERVIU CARE MI-A PECETLUIT SOARTA

Aș vrea să vă relatez împrejurările în care l-am întâlnit prima dată pe doctorul Hannibal Lecter.

În toamna anului 1979, din pricina faptului că în familia mea era cineva bolnav, m-am întors acasă, în delta râului Mississippi, unde am rămas apoi timp de un an și jumătate. Pe vremea aceea tocmai lucram la Dragonul Roșu. Vecinul meu din satul Rich a fost destul de amabil să mă lase să locuiesc într-o casă țărănească, aflată în mijlocul unui imens câmp de bumbac, și acolo lucram uneori până noaptea târziu.

Când te apuci să scrii o carte începi cu ceea ce poți vedea în momentul acela, după care continui să adaugi ceea ce s-a întâmplat înainte și ceea ce a urmat. Iar în satul Rich, Mississippi, unde lucram în condiții destul de vitrege, nu eram în stare să-l văd decât pe investigatorul Will Graham în sufrageria familiei ucise, în casa în care muriseră cu toții, urmărind filmările lor de familie. La vremea aceea nu știam, încă, cine era criminalul. Și atunci m-am străduit să văd ce s-a întâmplat înainte și ce avea să urmeze. Așa că m-am plimbat împreună cu Will prin întuneric, prin casa victimelor, am cercetat scena crimei și n-am fost în stare să văd decât exact ceea ce vedea și el, nici mai mult, nici mai puțin.

Uneori, noaptea, lăsam lumina aprinsă în căsuța aceea și porneam să mă preumblu pe câmpurile acelea parcă fără sfârșit. Când priveam înapoi din depărtare casa îmi părea ca o navă în mijlocul mării, în vreme ce de jur împrejurul meu dăinuia imensa noapte a deltei.

Nu după multă vreme mă obișnuisem cu potăile semisălbatică care mișunau de capul lor pe câmpurile acelea, trăind într-un fel de haită. Unii câini aveau un fel de înțelegeri tacite cu familiile muncitorilor de pe la ferme, dar în cea mai mare parte a timpului trebuia să-și agonisească singuri hrana. Când s-a lăsat iarna și pământul a înghețat bocnă, am început să-i mai hrănesc și eu din când în când, ca să ajung apoi să le împart câte 25 de kilograme de hrană de câini săptămânal. Se lua după mine peste tot și-mi țineau, într-un fel, tovarășie tot soiul de potăi: câini mari, mărunți, câini care se gudureau prietenos pe lângă mine, câini masivi, răi, de care nu te puteai apropia. Mă însoțeau și noaptea și, chiar și atunci când nu-i puteam vedea, îi auzeam mișunând peste tot în jurul meu, le auzeam răsuflarea și pufniturile în întuneric. Când lucram în căsuța aceea, se aciuau dinaintea ușii din față, iar în nopțile cu lună plină se puneau pe urlat ca lupii.

În vreme ce stăteam năuc în fața casei în puterea nopții, cu ochii încă orbiți de lumina lămpii de la masa de lucru, și auzeam răsuflările din jurul meu, încercam să văd ce se întâmplase cu adevărat la locul crimei. Dar în fața ochilor încă neobișnuiți cu întunericul mi se năzăreau tot felul de arătări amenințătoare, închipuiri și, din când în când, câte o lucire când lumina lunii cădea pe retina vreunei fiare. Nici nu se punea problema dacă se întâmplase ceva acolo. Trebuie să înțelegeți că atunci când scrii un roman nu te apuci să inventezi: totul e dinaintea ochilor tăi și nu-ți rămâne decât să descoperi itele.

Will Graham știa că trebuia să întrebe și pe altcineva; avea nevoie de ajutorul cuiva anume, știa asta foarte bine. În plus, știa și unde trebuia să meargă pentru a obține ceea ce avea nevoie, și asta cu mult înainte să se gândească ce avea de făcut mai departe. Nu ignoram faptul că Graham fusese rănit rău de tot în cursul anchetării cazului de dinainte. În consecință, nu ignoram nici faptul că-i venea nepus de greu să apeleze la cea mai bună sursă care-i stătea la îndemână. La vremea aceea cădeam și eu pradă unor amintiri dureroase mai în fiecare zi, iar seara, când mă apucam de lucru, îl înțelegeam pe Graham foarte bine.

Așa că l-am însoțit cu inima îndoită la Spitalul pentru Infractori cu Boli Psihice din Baltimore. Acolo ne-a scos din minți doctorul

Frederick Chilton, un soi de nebun cum întâlnești în fiecare zi dacă ai nefericirea să conduci o instituție ce are de-a face permanent cu oamenii, doctor care a făcut tot ce-a putut ca să ne tot amâne, făcându-ne să pierdem două sau trei zile degeaba, înainte să ne putem vedea de treburile noastre.

Atunci am descoperit că puteam să-l las noaptea pe Chilton singur în căsuța din câmp, cu lumina aprinsă, și să-l cercetez de afară, din întuneric, înconjurat de tovarășii mei, câinii. Cum stăteam acolo în beznă, eram invizibil, așa cum sunt invizibil pentru persoanele mele chiar și atunci când ne aflăm în aceeași încăpere, în vreme ce acestea își hotărăsc singure soarta, aproape fără niciun ajutor din partea mea.

După ce am scăpat, în cele din urmă, de plicticosul de Chilton, eu și Graham ne-am dus în secția de pacienți violenți, iar ușa de fier s-a trântit cu un zgomot îngrozitor în urma noastră.

Eu și Will Graham ne-am îndreptat spre celula doctorului Lecter. Graham era încordat, aproape că-i puteam simți izul spaimei care-l domina. La început am crezut că doctorul Lecter doarme și am tresărit speriat când am constatat că-l recunoaște pe Will Graham doar după miros, fără să deschidă un ochi.

Ca de obicei, când lucram beneficiam de imunitate, de dreptul de a fi invizibil pentru Chilton și Graham, ca și pentru toți ceilalți, dar în prezența doctorului Lecter nu mă simțeam în largul meu și nu eram deloc sigur că doctorul nu mă vedea.

Și eu, ca și Graham, simțeam și simt și acum privirea pătrunzătoare a doctorului Lecter, cu totul stânjenitoare, scormonitoare precum bătăitul aparatului Röntgen în creieri atunci când faci o radiografie craniană. Discuția dintre Graham și doctorul Lecter dură foarte puțin în timp real, cu viteza unei secvențe de scrimă, iar eu mă chinuiam să urmăresc toată discuția, mângăind cuvintele cu o grabă nebună pe orice petic îmi cădea în mână. Când totul s-a terminat eram sleit, în cap îmi răsunau zbieretele scandalurilor și urletele obișnuite într-o casă de nebuni, iar în fața verandei cabanei din Rich urlau treisprezece câini, așezați unul lângă celălalt, cu ochii închiși și boturile ridicate spre luna plină. Cei mai mulți scoteau un urlet care aducea oarecum cu o vocală între „o” și „u”, iar ceilalți doar le țineau isonul.

Am fost nevoit să citesc și să ascult discuția dintre Graham și doctorul Lecter de vreo sută de ori pentru a-i pricepe miezul, pentru a elimina zgomotele parazite, vacarmul închisorii, urletele celor daมนาți, care uneori mă împiedicau să aud ca lumea unele cuvinte schimbate între ei.

Nici acum nu știam cine comisesse crimele, dar pentru prima oară mi-am dat seama că totuși îl vom descoperi pe criminal până la urmă și vom pune mâna pe el. Tot atunci am intuit că descoperirea adevărului va fi cumplită, izvorâtă dintr-o reală tragedie, și că unii dintre eroii cărții vor plăti scump pentru aflarea acestui adevăr. Și așa a fost.

Ani de zile mai târziu, când am început să scriu *Tăcerea mieilor*, habar nu aveam că doctorul Lecter va apărea din nou. Totdeauna am avut o slăbiciune pentru personajul Dahlia Iyad din *Duminica neagră* și intenționeam să scriu un roman care să aibă ca figură centrală o femeie puternică. Și așa am început cu Clarice Starling, dar nici n-am apucat să aștern pe hârtie două pagini din noul roman și am descoperit că aceasta trebuia să se ducă să-l vadă pe doctorul Lecter. Nutream niște sentimente de o deosebită admirație pentru Clarice Starling și am impresia că am simțit un fel de ciudată gelozie când am văzut ușurința cu care doctorul Lecter *a citit-o* perfect, când mie îmi venise foarte greu să-i descifrez caracterul complex.

La vremea în care am început să consemnez evenimentele dramatice din *Hannibal*, spre uluirea mea, doctorul ajunsese să fie un personaj cu o viață proprie. Și cred că și vouă v-a devenit ciudat de fascinant, ca și mie, de altfel.

M-au chinuit spaimele în vreme ce scriam *Hannibal*, îmi era teamă că implicarea în această carte o să mă sleiască de puteri, îmi era teamă să urmăresc ce curs dramatic puteau să ia evenimentele pe care le urmăream, îmi era teamă pentru Starling. În cele din urmă am renunțat să mă mai implic, am lăsat evenimentele să-și urmeze cursul lor; așa cum trebuie să-ți lași personajele să evolueze după firea lor, i-am lăsat pe doctorul Lecter și pe Clarice să-și hotărască singuri soarta după cum le dicta caracterul. Și asta și pentru că nutream un deosebit respect pentru ei.

Un sultan ar fi spus cândva: „Eu nu cresc șoimi, eu trăiesc cu ei“.

Când, în iarna anului 1979, am pășit pe ușa Spitalului pentru Infractori cu Boli Psihice din Baltimore și am auzit ușa aceea imensă, de oțel, trântindu-se în urma mea, habar nu aveam ce mă aștepta la capătul aceluia coridor, așa cum foarte rar ne dăm seama ce sens are sunetul zăvorului pe care soarta îl trânteste în urma noastră.

T. H.

Miami, ianuarie 2000

W ill Graham îl pofti pe Crawford la masa de picnic, între casă și ocean, și îi oferi un pahar de ceai cu gheață. Jack Crawford se uită la casa veche, plăcută, din lemn, cu străluciri de sare sub cerul limpede.

— Trebuia să fi discutat la Marathon când ieșezi de la serviciu, spuse el. Nu cred că vrei să vorbim aici despre ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să discut nicăieri despre asta, Jack. Tu ești cel care trebuie să vorbească, așa că hai să începem. Numai să nu îmi arăți fotografii. Dacă ai adus fotografii, mai bine le ții în servietă: Molly și Willy se întorc imediat.

— Ce ai aflat?

— Ce s-a scris în *Miami Herald* și în *Times*, spuse Graham. Două familii au fost ucise în propriile case, la un interval de o lună. Birmingham și Atlanta. Circumstanțele sunt asemănătoare.

— Nu asemănătoare. Identice.

— Până acum, câți au revendicat crimele?

— Optzeci și șase până astăzi după-amiază, când am telefonat acolo, răspuse Crawford. Aiureli. Niciunul nu cunoștea detaliile. Ucigașul sparge oglinzile și folosește cioburile. Niciunul nu cunoștea amănuntul ăsta.

— Ce altceva ai ascuns presei?

— Că e blond, dreptaci, foarte puternic și are mărimea patruzeci și cinci la pantofi. Știe să facă un nod marinăresc. Ampretele sunt ca și inexistente.

— Ai declarat asta și public.

— Nu îi prea plac încuietorile, spuse Crawford. Ultima dată a folosit un diamant și o ventuză ca să intre în casă. Are grupa de sânge AB pozitiv.

— A fost rănit?

— Nu, din câte știm noi. I-am făcut determinarea din spermă și salivă. Și secretă abundant.

Crawford privi marea calmă.

— Will, vreau să te întreb ceva. Ai citit în ziare. Despre a doua crimă s-a vorbit o grămadă la televizor. Ți-a trecut prin cap să mă suni?

— Nu.

— De ce nu?

— Detaliile în legătură cu prima crimă din Birmingham erau irelevante. Putea să fi fost vorba despre orice – răzbunare, o rudă.

— Dar după a doua sigur ți-ai dat seama.

— Mda. Un psihopat. Nu te-am sunat pentru că nu am vrut. Știu pe cine ai desemnat să se ocupe de caz. Ai cel mai bun laborator. Îl ai pe Heimlich de la Harvard, pe Bloom de la Universitatea din Chicago...

— Și te am pe tine, care n-ai ceva mai bun de făcut decât să repari motoare de barcă.

— Nu cred că îți pot fi de vreun folos, Jack. Chestiile astea nu mă mai preocupă.

— Chiar așa? Doar tu i-ai prins pe ultimii doi...

— Cum i-am prins? Folosindu-mă de aceleași metode ca și tine și toți ceilalți.

— Asta e doar o jumătate de adevăr, Will. E vorba despre felul în care gândești.

— Cred că s-au vehiculat o mulțime de baliverne despre felul meu de a gândi.

— Ai făcut niște corelări pe care nu le-ai explicat niciodată.

— Dovezile erau la îndemâna tuturor, spuse Graham.

— Desigur. Așa a fost. O groază de dovezi... după aceea. Înainte de a găsi zgarda aceea au fost atât de puține indicii încât nici nu puteam stabili cauza probabilă a morții ca să facem o percheziție.

— Dispui de toți oamenii de care ai nevoie, Jack. Nu cred că aș reprezenta un atu. Am venit aici ca să scap de toate astea.

— Știu. Ai fost rănit data trecută. Acum pari în regulă.

— Da, sunt bine. Nu e vorba despre loviturile de cuțit. Doar și tu ai fost înjunghiat.

— Da, dar nu așa.

— Nu e vorba de asta. Pur și simplu m-am hotărât să mă opresc. Nu pot nici eu să spun de ce. Pur și simplu nu mai pot.

— Dacă nu mai suporti să vezi ororile, să știi că te înțeleg cum nu se poate mai bine.

— Nu. Cu văzutul merge, deși nu mă încântă în mod deosebit. Până la urmă ajungi să nu-ți mai pese când îi vezi morți. La spital, la interviuri – acolo e cel mai rău. Trebuie să te detașezi și să continui să gândești. Nu cred că aş mai fi în stare în clipa de față. Aş putea să privesc, dar nu aş mai reuși să gândesc.

— Țștia toți au fost uciși, Will, spuse Crawford cu toată blândetea de care era în stare.

Jack Crawford auzea ritmul și sintaxa propriului discurs în vocea lui Graham. Îl mai auzise procedând așa și cu alții. În conversațiile aprinse, Graham aborda adesea modul de vorbire al interlocutorului. La început, Crawford crezuse că o face intenționat, că este un fel de șmecherie menită să mențină ritmul alert al discuției.

Mai târziu, Crawford și-a dat seama că era un act involuntar, că uneori făcea eforturi să se oprească și nu reușea.

Crawford scoase cu două degete, din buzunarul de la jachetă, două fotografii pe care le aruncă pe masă cu fața în sus.

— Toți au fost uciși, spuse el.

Graham se uită fix la el, preț de câteva clipe, înainte de a lua în mâini fotografiile.

Erau doar instantanee: o femeie, urmată de trei copii și o rață, ducea coșul de picnic pe malul unui lac. O familie cu un tort în față.

După jumătate de minut lăsă din nou fotografiile pe masă. Le aranjă una peste alta cu degetul și se uită în depărtare, către plajă, unde băiatul stătea chircit, căutând ceva în nisip. Femeia era în picioare și îl privea, stând cu o mână în sold, iar valurile înspumate de la mal îi mângâiau gleznel. Se aplecă într-o parte ca să își dea părul ud de pe umeri.

Graham făcu abstracție cu totul de oaspetele său și îi privi pe Molly și pe băiat cam la fel de mult cât privise și fotografiile.

Crawford era mulțumit. Reușea, însă, de minune să își ascundă satisfacția cu aceeași măiestrie cu care alesese și locul acestei discuții. Credea că o să-i meargă cu Graham. Să se așeze puțin lucrurile.

Trei câini remarcabil de urâți apărură lângă ei și se întinseră pe jos, lângă masă.

— Doamne! spuse Crawford.

— În ciuda aparențelor, să știi că aparțin rasei canine, explică Graham. Oamenii vin aici și lasă puii de izbeliște. Pe ăia drăgălași reușesc să-i dau, dar restul rămân și cresc mari, așa cum îi vezi.

— Sunt cam grăsani.

— Molly are o slăbiciune pentru câinii vagabonzi.

— Am impresia că duci o viață liniștită aici, Will. Cu Molly și cu puștiul. Câți ani are?

— Unsprezece.

— Arată bine. O să fie mai înalt decât tine.

Graham dădu din cap aprobator.

— Și taică-său era. Sunt fericit aici. Știu asta.

— Voiam s-o aduc pe Phyllis să vadă Florida. Să iau o bucată de pământ când oi ieși la pensie. Să nu mai duc o viață de dinozaur. Deși ea zice că toți prietenii ei sunt în Arlington.

— Voiam să-i mulțumesc pentru cărțile pe care mi le-a adus la spital, dar nu am apucat. Mulțumește-i tu din partea mea.

— O să-i spun.

Două păsări mici, viu colorate, se așezară pe masă în speranța de a găsi niște dulceață. Crawford le privi cum țopăie până își luară zborul.

— Will, se pare că individul ăsta acționează în concordanță cu fazele lunii. Pe membrii familiei Jacobi i-a măcelărit la Birmingham sâmbătă noaptea, pe 28 iunie, când era lună plină. Familia Leeds din Atlanta a fost omorâtă acum două nopți, pe 26 iulie. Asta înseamnă cu o zi înainte de împlinirea unui ciclu lunar. Dacă avem noroc, poate dispunem de ceva mai mult de trei săptămâni înainte să treacă din nou la treabă. Nu cred că ți-ai dori să stai aici și să citești despre următoarea crimă în *Miami Herald*. La dracu', n-oi fi eu papa să-ți zic ce ar trebui să faci, ci doar te întreb dacă ești de acord cu raționamentul meu, Will.

— Da.

— Sunt de părere că avem mai multe șanse să-l prindem repede dacă ești dispus să ne ajuți. La dracu', Will, urcă în șa și dă-ne o mână de ajutor! Du-te la Atlanta și la Birmingham și aruncă o privire, apoi vino la Washington. Doar nu te angajăm cu normă întreagă...

Graham nu răspunse.

Crawford așteptă cât se sparseră cinci valuri de mal. Apoi se ridică în picioare și își aruncă haina pe umăr:

— Hai să stăm de vorbă după cină.

— Rămâi cu noi la masă.

Crawford dădu din cap în semn de refuz:

— O să vin mai târziu. Probabil că am primit niște mesaje la Holiday Inn și oricum va trebui să dau o mulțime de telefoane. Transmite-i lui Molly că îi mulțumesc pentru invitație!

Mașina închiriată de Crawford stârni un nor de praf fin ce se așeză peste tufișurile de pe marginea drumului acoperit de scoici.

Graham se întoarse la masă. Se temea că așa îi vor rămâne în memorie ultimele clipe petrecute la Sugarloaf Key – cuburi de gheață care se topesc în două pahare de ceai, șervețele de hârtie care flutură răscolite de briză pe masa din lemn roșiatic, și Molly și Willy undeva, departe, pe plajă.

Apus la Sugarloaf, bătlani și un soare roșu din ce în ce mai mare.

Will Graham și Molly Foster-Graham ședea pe un buștean spălat de ape, cu chipurile luminate în portocaliul apusului și cu spatele scaldat în umbre violete. Ea îi luă mâna într-a ei.

— Crawford a trecut pe la magazin să mă vadă înainte de a veni aici, spuse Molly. M-a rugat să-i arăt drumul către casă. Am încercat să te sun. Ar trebui să răspunzi și tu la telefon din când în când. I-am văzut mașina când am ajuns acasă și am plecat pe plajă.

— Ce te-a mai întreat?

— Ce faci.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am spus că faci bine și că ar trebui să te lase naibii în pace! Ce vrea de la tine?

— Să studiez probele pe care le-au adunat deocamdată. Sunt specialist în medicină legală, Molly. Doar mi-ai văzut diploma.